

**Trei probleme controversate referitoare
la înregistrarea cererii de executare silită**
**Three Controversal Problems Regarding
the Registration of the Application for Enforcement**

Nicolae-Horia Țiț¹

Rezumat: Articolul analizează o serie de probleme care au creat controverse în doctrină și în practică, în legătură cu înregistrarea cererii de executare silită: momentul înregistrării acesteia în registrul general al executorului judecătoresc; motivele pentru care executorul poate refuza deschiderea procedurii execuționale; natura juridică a plângerii reglementată de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. În final, în loc de concluzii, sunt formulate o serie de propuneri *de lege ferenda*.

Cuvinte-cheie: cerere de executare, înregistrare, executor judecătoresc, refuz motivat, plângere.

Abstract: The article examines a number of issues that have created controversy in doctrine and practice in connection with the registration of the application for enforcement: the moment of its registration in the general record of the bailiff; the reasons why the bailiff may refuse to open the enforcement procedure; the legal nature of the complaint regulated by article 665 par. (2) of the Civil Procedure Code. Finally, instead of conclusions, a series of *de lege ferenda* proposals are formulated.

Keywords: application for enforcement, registration, bailiff, reasoned refusal, complaint.

**1. Introducere. Enunțarea problemelor controversate referitoare la
înregistrarea cererii de executare**

Indiferent de natura jurisdicțională sau non-jurisdicțională a titlului executoriu, procedura execuțională este declanșată prin formularea cererii de exe-

¹ Lector universitar dr., Facultatea de Drept, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, horia.tit@gmail.com

cutare silită de către creditor și depunerea acesteia la organul execuțional competent [art. 622 alin. (2) C. pr. civ.]². În funcție de acest moment se determină legea aplicabilă executării silite (art. 24 C. pr. civ.), se stabilește competența teritorială a instanței de executare [art. 651 alin. (1) C. pr. civ.], precum și întinderea cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (2) C. pr. civ.] și se produce efectul întreruptiv de prescripție al cererii de executare [art. 709 alin. (1) pct. 2 C. pr. civ.]³.

Înregistrarea cererii de executare este reglementată de art. 665 C. pr. civ. Alin. (1) al acestuia prevede că executorul judecătoresc dispune prin încheiere înregistrarea cererii și deschiderea dosarului execuțional ori, după caz, refuză motivat deschiderea procedurii de executare, iar alin. (2) reglementează o cale de atac specială împotriva încheierii de refuz, anume plângerea, ce poate fi exercitată de creditor în termen de 15 zile de la comunicarea încheierii și este de competența instanței de executare.

Formularea lapidară și ușor contradictorie a art. 665 C. pr. civ. a ridicat mai multe probleme, care au creat controverse în doctrina de specialitate și în practica execuțională și judiciară. În continuare vor fi analizate următoarele probleme: dacă înregistrarea cererii de executare în registrul general al executorului judecătoresc și constituirea dosarului de executare se face în toate situațiile sau numai în cazul în care executorul, prin încheiere, dispune deschiderea procedurii de executare; care este întinderea și natura verificărilor pe care executorul jude-

² Actuala reglementare nu mai prevede nicio situație în care executarea silită să fie declanșată din oficiu, în toate situațiile procedura de executare fiind inițiată numai prin formularea unei cereri de executare de către creditor, personal sau prin reprezentant legal ori convențional [art. 664 alin. (1) C. pr. civ.], ori, după caz, de alte persoane sau autorități în cazurile expres prevăzute de lege [spre exemplu, de procuror, în condițiile art. 92 alin. (5) C. pr. civ.]. A se vedea G. Boroi, M. Stancu, *Drept procesual civil*, Ediția a 4-a revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2017, p. 1099; M. Dinu, R. Stanciu, *Executarea silită în Codul de procedură civilă. Comentariu pe articole*, Editura Hamangiu, București, 2017, pp. 135-136; V. Bozeșan, *Forme concrete ale disponibilității părților în faza executării silite*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, Volumul 1, Editura Universul Juridic, București, p. 19; D. M. Gavriș, *Comentariu la art. 664 C. pr. civ.*, în G. Boroi (coordonator), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole, Vol. II. Art. 456-1134*, p. 421; N.-H. Țiț, *Executarea silită. Partea generală*, Editura Hamangiu, 2014, p. 178.

³ Cu privire la efectele pe care le produce sesizarea executorului judecătoresc cu cererea de executare silită, a se vedea M. Nicolae, *Comentariu la art. 622 C. pr. civ.*, în V. M. Ciobanu, M. Ciobanu, M. Nicolae (coordonatori), *Noul Cod de procedură civilă comentat și annotat, Vol. II – art. 527-1134*, Editura Universul Juridic, București, 2016, p. 306; N.-H. Țiț, *Executarea silită...*, pp. 191-195.

cătoresc le face în legătură cu cererea de executare și, pe cale de consecință, în ce constau motivele pentru care acesta poate refuza deschiderea procedurii de executare (în special dacă executorul judecătoresc poate analiza și aprecia asupra caracterului executoriu al titlului depus de creditor odată cu cererea de executare); care este natura juridică a plângerii reglementată de art. 665 alin. (2) C. pr. civ., respectiv plângerea creditorului împotriva încheierii prin care executorul judecătoresc refuză, în mod motivat, deschiderea procedurii de executare. În loc de concluzii, vom formula o serie de propuneri *de lege ferenda* referitoare la dispozițiile legale aplicabile.

2. Înregistrarea cererii de executare în registrul general al executorului judecătoresc și constituirea dosarului de executare

Dispozițiile art. 665 alin. (1) C. pr. civ. sunt echivoce în ceea ce privește succesiunea actelor pe care trebuie să le îndeplinească executorul în procedura de înregistrare a cererii: pe de o parte, textul de lege menționează că prin încheiere se dispune „înregistrarea acesteia și deschiderea dosarului de executare”, exprimare din care am trage concluzia că executorul sesizat cu cererea de executare silită va proceda mai întâi la analizarea condițiilor de formă ale cererii și doar în cazul în care acestea sunt îndeplinite, va proceda la înregistrarea acesteia în registrul general al biroului executorului judecătoresc⁴ și la deschiderea dosarului de executare; pe de altă parte, în cazul refuzului motivat al executorului, manifestat tot prin încheiere, se arată că acesta privește deschiderea „procedurii de executare”, nu a dosarului, de unde se poate trage concluzia că încheierea de refuz se pronunță după înregistrarea propriu zisă a cererii și constituirea dosarului de executare.

Contrar aparențelor, chestiunea prezintă o importanță practică deosebită deoarece are implicații cu privire la determinarea momentului sesizării organului de executare. Așa cum am arătat și mai sus, momentul sesizării organului de exe-

⁴ Potrivit art. 85 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 188/200 privind executorii judecătorești (publicat în Monitorul Oficial nr. 64 din 6 februarie 2001), „În registrul general se vor înregistra toate lucrările executorului judecătoresc și acesta va cuprinde următoarele rubrici: numărul curent; data înregistrării; organul sau persoana care trimite titlul executoriu, numărul și data sesizării; numele sau denumirea creditorului cu domiciliul/sediul și numele sau denumirea debitorului cu domiciliul/sediul; cuantumul creanței debitorului; natura cauzei (confiscare, sechestrul asigurător, evacuare, pretenții etc.); modul de soluționare; observații”.

cutare este, potrivit art. 622 alin. (2) C. pr. civ., cel de la care procedura execuțională este declanșată⁵, cu următoarele consecințe practice: stabilirea legii aplicabile întregii proceduri execuționale (art. 24 C. pr. civ.); determinarea competența instanței de executare, conform criteriilor stabilite de art. 651 alin. (1) și (2) C. pr. civ.⁶; fixarea întinderii cheltuielilor de executare, inclusiv în situația în care debitorul își îndeplinește în mod voluntar obligația stabilită prin titlul executoriu⁷; întreruperea cursului prescripției dreptului de a obține executarea silită⁸.

Având în vedere aceste patru efecte ale determinării momentului sesizării executorului judecătoresc și înregistrării cererii de executare, avem de stabilit dacă, în ipoteza refuzului executorului judecătoresc, momentul sesizării este diferit de cel al înregistrării, ori, din contră, cele două momente se suprapun, în

⁵ Art. 622 alin. (2) C. pr. civ. prevede că „în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare ...” (subl. ns). A se vedea M. Nicolae, *Comentariu la art. 622 C. pr. civ.*, loc. cit., p. 306.

⁶ Art. 651 alin. (1) teza I C. pr. civ. prevede, în acest sens că instanța de executare este, ca regulă generală, „judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului” (subl. ns.). De asemenea, pentru situațiile în care domiciliul sau sediul debitorului nu se află în țară, competența teritorială a instanței de executare se stabilește prin raportare la domiciliul sau sediul creditorului la data sesizării organului de executare [art. 651 alin. (1) teza a II-a C. pr. civ.], iar potrivit art. 651 alin. (2) C. pr. civ., o eventuală schimbare a domiciliului/sediului debitorului ori, după caz, creditorului, după începerea executării silită nu atrage schimbarea competenței instanței de executare. Pentru detalii, a se vedea D. M. Gavriș, *Comentariu la art. 651 C. pr. civ.*, în G. Boroi (coordonator), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole, Vol. II. Art. 456-1134*, pp. 394-395; N.-H. Țiț, *Executarea silită ...*, pp. 111-114.

⁷ Potrivit art. 670 alin. (2) teza a II-a C. pr. civ., „...debitorul va fi ținut să suporte cheltuielile de executare stabilite sau, după caz, efectuate după înregistrarea cererii de executare și până la data realizării obligației stabilite în titlul executoriu, chiar dacă el a făcut plata în mod voluntar” (subl. ns.). Pentru detalii, a se vedea E. Oprina, *Cheltuielile de executare – cele mai importante probleme practice*, în E. Oprina, V. Bozeșan, *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, Volumul 1, Editura Universul Juridic, București, pp. 228-229; D. M. Gavriș, *Comentariu la art. 651 C. pr. civ.*, în G. Boroi (coordonator), *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole, Vol. II. Art. 456-1134*, pp. 436-437; N.-H. Țiț, *Executarea silită ...*, p. 216.

⁸ Conform art. 709 alin. (1) pct. 2 C. pr. civ., cursul prescripției se întrerupe „pe data depunerii cererii de executare, însoțită de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare incompetent” (subl. ns.). Pentru detalii, a se vedea M. Nicolae, *Comentariu la art. 709 C. pr. civ.*, în V. M. Ciobanu, M. Nicolae (coordonatori), *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, Vol. II – art. 527-1134*, Editura Universul Juridic, București, 2016, pp. 629-631.

toate cazurile. În concret, în ipoteza în care apreciem că înregistrarea cererii de executare în registrul general al executorului precedă pronunțarea încheierii prevăzute de art. 665 alin. (1) C. pr. civ., înseamnă că executorul se consideră sesizat de la momentul depunerii cererii de executare, chiar dacă acesta a refuzat motivat deschiderea procedurii de executare și instanța a infirmat, ulterior, această soluție, ca urmare a admiterii plângerii formulată de creditor în temeiul art. 665 alin. (2) C. pr. civ.; dacă opinăm că înregistrarea cererii se face prin încheiere și că nu este precedată de înscrierea în registrul general al executorului, înseamnă că momentul sesizării este cel la care executorul judecătoresc dă încheierea de deschidere a dosarului ori, după caz, rămâne definitivă încheierea de admitere a plângerii creditorului împotriva încheierii executorului de refuz al deschiderii procedurii. În special în această situație, distincția este importantă, intervalul de timp cuprins între depunerea cererii la executor și cel al soluționării definitive a plângerii formulată în temeiul art. 665 alin. (2) C. pr. civ. putând fi unul considerabil.

Într-o opinie, s-a apreciat că înregistrarea cererii de executare în registrul general al executorului judecătoresc este o operațiune ulterioară pronunțării încheierii de deschidere a procedurii execuționale, respectiv că înregistrarea cererii se dispune prin încheiere, având în vedere redactarea art. 665 alin. (1) C. pr. civ.⁹. Prin urmare, în ipoteza în care executorul refuză motivat deschiderea procedurii, momentul înregistrării cererii este cel al rămânerii definitive a soluției de admitere a plângerii creditorului, formulată în temeiul art. 665 alin. (2) C. pr. civ.¹⁰

Conform opiniei contrare, cererea de executare va fi înregistrată în registrul general al executorului judecătoresc imediat ce a fost depusă de către creditor, iar executorul va dispune prin încheiere deschiderea procedurii execuționale, ori, după caz, va refuza motivat acest lucru ulterior momentului înregistrării cererii¹¹. Achiesăm la această opinie, cu următoarele argumente.

Chiar dacă legiuitorul folosește termenul de „sesizarea organului de executare” [la art. 622 alin. (2), art. 651 alin. (1) C. pr. civ.], pe cel de „înregistrare”

⁹ E. Oprina, I. Gârbuleț, *Tratat teoretic și practic de executare silită, Volumul I. Teoria generală și procedurile execuționale*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 392. Autorii, având în vedere opinia pe care o exprimă, propun ca, *de lege ferenda*, să fie reglementat un registru distinct, în care să fie înregistrate cererile de executare silită depuse de creditor, operând distincția între momentul depunerii cererii de executare și cel al înregistrării ei.

¹⁰ *Ibidem*, p. 395.

¹¹ M. Dinu, R. Stanciu, *op. cit.*, p. 139.

a cererii de executare [la art. 665 alin. (1), respectiv art. 670 alin. (2) C. pr. civ.], respectiv pe cel de „depunere” a cererii de executare [art. 709 alin. (1) pct. 2 C. pr. civ.], apreciem că ele exprimă aceeași realitate juridică și faptică: cea a momentului la care cererea de executare silită este depusă, respectiv transmisă executorului judecătoresc de către creditor, indiferent dacă, ulterior, prin încheiere, acesta dispune sau nu declanșarea procedurii execuționale. Astfel, indiferent de rezultatul verificării pe care o va face cu privire la cererea de executare, executorul judecătoresc, la primirea cererii, are obligația legală de a dispune, prin rezoluție, înregistrarea acesteia în registrul general și constituirea unui dosar de executare, în care va fi dată încheierea prevăzută de art. 665 alin. (1) C. pr. civ.¹². Practic, în temeiul art. 665 alin. (1) C. pr. civ., executorul judecătoresc realizează două operațiuni cu o natură diferită: înregistrarea cererii de executare, prin rezoluție aplicată pe aceasta și prin înscrierea ei în registrul general al biroului, operațiune administrativă pe care executorul este obligat să o efectueze în toate cazurile și care presupune constituirea unui dosar de executare; pronunțarea încheierii de deschidere ori, după caz, de refuz al deschiderii procedurii de executare, în urma verificării condițiilor de formă ale cererii de executare, în dosarul de executare astfel constituit¹³.

Nu ar fi posibilă pronunțarea unei încheieri de refuz anterior constituirii unui dosar de executare, deoarece, potrivit art. 657 alin. (1) lit. b) teza a II-a C. pr. civ., încheierile executorului judecătoresc trebuie să cuprindă, *inter alia*, numărul dosarului de executare, această mențiune fiind prevăzută de lege sub sancțiunea nulității, potrivit alin. (2) al aceluiași articol¹⁴. Cu alte cuvinte, legea stabilește că executorul judecătoresc pronunță încheieri numai în cadrul unui dosar de executare constituit, ceea ce presupune, implicit, înregistrarea cererii de executare în registrul general anterior pronunțării încheierii. De altfel, art. 85 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 188/2000 prevede că în registrul

¹² *Ibidem*. Autoarele rețin importanța rezoluției de primire a cererii și a datei certe aplicată, cu acest prilej, de executorul judecătoresc, sub aspectul efectelor pe care le produce formularea cererii de executare: „subliniem drept deosebit de importantă aplicarea pe cererea de executare a rezoluției de primire și aplicarea datei certe, mai ales în condițiile în care, în funcție de data depunerii cererii de executare, se stabilește forma legii de procedură aplicabilă executării în cauză”.

¹³ N.-H. Țiț, *Executarea silită ...*, p. 188.

¹⁴ Pentru opinia potrivit căreia încheierea prin care se refuză deschiderea procedurii execuționale nu trebuie să cuprindă numărul dosarului de executare, a se vedea E. Oprina, I. Gârbuleț, *op. cit.*, p. 393.

general se înregistrează toate lucrările executorului judecătoresc; or, în ipoteza în care am accepta că încheierea de refuz a deschiderii procedurii de executare se pronunță fără ca cererea să fie înregistrată în registru, ar însemna că aceasta ar fi o lucrare a executorului nesupusă înregistrării în registru, ceea ce ar contraveni art. 85 din Regulament¹⁵.

Acestei interpretări i se poate reproșa că se îndepărtează nepermis de mult de redactarea art. 665 alin. (1) C. pr. civ., care prevede, în mod expres, că înregistrarea cererii de executare și deschiderea dosarului se dispun prin încheiere; prin urmare, înregistrarea în registrul general și constituirea dosarului de executare ar fi, contrar celor susținute mai sus, rezultatul pronunțării de către executor a încheierii. Adepții acestei interpretări fac distincția, sub acest aspect, între momentul depunerii cererii de executare [la care se referă, cu privire la întreruperea cursului prescripției dreptului de a obține executarea silită, art. 709 alin. (1) pct. 2 C. pr. civ.], și cel al înregistrării cererii, care poate fi ulterior, în ipoteza în care executorul refuză motivat deschiderea procedurii, iar instanța admite contestația creditorului formulată în temeiul art. 665 alin. (2) C. pr. civ.¹⁶.

În ciuda redactării art. 665 alin. (1) C. pr. civ., apreciem că distincția între momentul înregistrării cererii și cel al depunerii cererii este una artificială. Prin cererea de executare silită, creditorul își manifestă voința de a sesiza organul de executare și de a declanșa, în acest fel procedura execuțională. Una dintre consecințele acestei manifestări de voință este și întreruperea cursului prescripției. A decala momentul înregistrării cererii ar însemna că aceasta, deși a fost depusă și a întrerupt prescripția, nu poate avea alte efecte, decât dacă acestea sunt „confirmate” de executorul judecătoresc prin înregistrarea ei. Or, executorul nu poate refuza primirea cererii, ci doar deschiderea procedurii execuționale, pentru motive pe care le vom analiza în secțiunea următoare a prezentului articol.

Făcând o paralelă cu sesizarea instanței prin cererea de chemare în judecată, potrivit art. 192 alin. (2) C. pr. civ., „procesul începe prin înregistrarea cererii la instanță, în condițiile legii”. Chiar dacă cererea de chemare în judecată este supusă, ca regulă generală, unui prim filtru formal, în cadrul procedurii de veri-

¹⁵ N.-H. Țiț, *Executarea silită ...*, pp. 188-189.

¹⁶ E. Oprina, I. Gârbuleț, *op. cit.*, p. 395. Autorii arată că, în cazul admiterii plângerii creditorului, cererea de executare se va considera înregistrată la momentul rămânerii definitive a soluției instanței de executare însă efectul de întrerupere a cursului prescripției se va produce de la momentul la care cererea de executare a fost depusă inițial la executor.

ficare și regularizare reglementată de art. 200 C. pr. civ., iar procedura devine contradictorie abia după depășirea acestuia, momentul sesizării instanței rămâne cel al depunerii și înregistrării cererii¹⁷. Mutatis mutandis, momentul sesizării organului de executare este cel al depunerii cererii de executare la executorului judecătoresc, acesta având obligația legală de a o primi, de a o înregistra în registrul general și de a constitui un dosar de executare în care, în mod motivat, să pronunțe încheierea de deschidere a procedurii sau de refuz, conform art. 665 alin. (1) C. pr. civ.

3. Poate reține executorul judecătoresc ca motiv de refuz al deschiderii procedurii de executare lipsa caracterului executoriu al titlului?

Art. 665 alin. (1) C. pr. civ. prevede că executorul judecătoresc poate refuza motivat deschiderea procedurii de executare, ceea ce ridică întrebarea motivelor pe care executorul le-ar putea reține în acest sens, în condițiile în care textul de lege nu face nicio distincție. Implicit, chestiunea pune în discuție condițiile care ar putea fi analizate de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de înregistrarea a cererii, cu atât mai mult cu cât aceasta va fi urmată de procedura de încuviințare a executării, în cadrul căreia instanța de executare va analiza îndeplinirea cerințelor pentru declanșarea executării silite. Dat fiind echivocul formulării textului de lege, se pune problema dacă, în concret, executorul judecătoresc va analiza în cadrul procedurii de înregistrare a cererii exclusiv condiții intrinseci și extrinseci ale cererii de executare ori, pe lângă acestea, va analiza și caracterul executoriu al titlului¹⁸. Cu alte cuvinte, se ridică întrebarea dacă executorul poate refuza deschiderea procedurii de executare în cazul în care consideră că înscrisul depus de creditor odată cu cererea de executare nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu.

Într-o primă opinie, executorul judecătoresc poate și chiar are obligația ca în cadrul procedurii reglementată de art. 665 C. pr. civ. să analizeze caracterul

¹⁷ Pentru detalii, a se vedea M. Tăbărcă, *Comentariu la art. 192 C. pr. civ.*, în V. M. Ciobanu, M. Nicolae (coordonatori), *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, Vol. I – art. 1-526*, Editura Universul Juridic, București, 2016, p. 701.

¹⁸ V. Mitea, *Sesizarea executorului judecătoresc, încuviințarea executării silite și înștiințarea prealabilă a debitorului*, în I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, *Tratat de procedură civilă, Volumul III*, Editura Universul Juridic, București, 2013, pp. 279-280.

executoriu al titlului¹⁹. O parte dintre susținătorii acestei opinii afirmă că motivele pentru care executorul judecătoresc poate refuza deschiderea procedurii de executare se pot suprapune cu cele prevăzute de art. 665 alin. (5) C. pr. civ., respectiv motivele pentru care instanța de executare poate respinge cererea de încuviințare a executării silite, această opinie fiind justificată de rolul activ pe care executorul judecătoresc trebuie să îl manifeste în procedura execuțională²⁰.

Conform opiniei contrare, executorul judecătoresc nu poate refuza deschiderea procedurii execuționale pentru motive care revin spre competență instanței de executare în procedura de încuviințare a executării, verificarea pe care executorul o face cu privire la cererea de executare limitându-se la eventuale impedimente evidente care ar împiedica sesizarea instanței de executare cu cererea de încuviințare²¹.

Deși inițial am achiesat la prima opinie, apreciind că motivele pentru care executorul poate refuza deschiderea procedurii execuționale vizează și executorialitatea titlului²², înțelegem să revenim asupra acestei opinii și să susținem că o astfel de verificare reprezintă apanajul instanței de executare, în cadrul procedurii de încuviințare a executării. Ceea ce ne determină să revenim asupra opiniei exprimată anterior este motivarea reținută de Înalta Curte de Casație și Justiție în considerentele Deciziei nr. 19/2018 dată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept²³. Reține instanța supremă, pornind de la argumentele avute în vedere de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 895/2015²⁴, că „depunerea cererii de executare la executorul judecătoresc are loc în organizarea procedurii de executare, aceasta fiind făcută însă pentru instanța de executare, către care se și înaintează, singura abilitată legal să încuviințeze executarea și să declanșeze procedura de executare silită” (par. 52 din Decizia nr. 19/2018). Cu alte cuvinte,

¹⁹ E. Oprina, I. Gârbuleț, *op. cit.*, p. 393. Autorii rețin că executorul judecătoresc poate să refuze deschiderea procedurii de executare atunci când „titlul executoriu nu este valabil”. Așa cum am arătat și cu alt prilej (N.-H. Țiț, *Încuviințarea...*, p. 169, nota de subsol nr. 1), termenul nu trebuie înțeles în sensul analizării valabilității de fond a actului juridic (în sens de *negotium*) și strict în legătură cu calitatea înscrisului prezentat de creditor de a fi, potrivit legii, titlu executoriu. În acest sens, nu ar putea fi permis mai mult executorului judecătoresc în procedura de înregistrare a cererii de executare decât ar putea face instanța de executare în cadrul procedurii de încuviințare a executării silite.

²⁰ M. Dinu, R. Stanciu, *op. cit.*, p. 140.

²¹ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1100-1101.

²² N.-H. Țiț, *Încuviințarea...*, pp. 168-169.

²³ Publicată în Monitorul Oficial nr. 510 din 21 iunie 2018.

²⁴ Publicată în Monitorul Oficial nr. 84 din 4 februarie 2016.

având în vedere statutul și competențele sale, executorul judecătoresc nu poate analiza niciunul dintre motivele pe care doar instanța de executare le poate evalua în procedura de încuviințare; motivele de respingere a cererii de încuviințare a executării, reglementate de art. 666 alin. (5) C. pr. civ., implicit cele care se referă la caracterul executoriu al titlului și la respectarea condițiilor prevăzute de lege în acest sens, pot fi analizate doar de judecător, nu de executorul judecătoresc care, în exprimarea Curții Constituționale, nu prezintă (ca statut și competențe) garanțiile de imparțialitate și independență specifice exercitării atribuțiilor jurisdicționale²⁵.

Practic, executorul judecătoresc nu va verifica decât dacă cererea de executare cuprinde mențiunile prevăzute de lege și are atașate înscrisurile pe baza cărora să poată fi formulată cererea de încuviințare a executării. Refuzul executorului va interveni numai atunci când, din cauza lipsurilor semnalate și neremediate de creditor, nu ar putea fi formulată cererea de încuviințare a executării. Prin urmare, verificarea pe care o face executorul în temeiul art. 665 C. pr. civ. poate viza exclusiv condițiile de formă intrinseci și extrinseci ale cererii de executare, așa cum sunt reglementate de art. 664 C. pr. civ. (cererea de executare să fie semnată, să fie achitată taxa judiciară de timbru, să fie depusă dovada calității de reprezentant a celui care a formulat cererea în numele creditorului, să fie depus titlul executoriu în original sau în copie legalizată etc.). Orice altă verificare ar încălca dreptul creditorului de a-i fi analizată de instanță cererea de executare, cerere pe care executorul are obligația să o „transmită” acesteia prin formularea cererii de încuviințare a executării.

Nu ar putea fi reținut, în acest sens, argumentul referitor la rolul activ pe care executorul trebuie să îl manifeste în procedura execuțională, deoarece acest rol activ poate fi exercitat numai dacă a fost încuviințată executarea silită. Potrivit art. 627 alin. (1) C. pr. civ., rolul activ presupune ca executorul să stăruie, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligațiilor prevăzute de titlul executoriu, cu respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și altor persoane interesate²⁶. Prin urmare, rolul activ carac-

²⁵ Curtea Constituțională a reținut, în acest sens, că executorul judecătoresc „(...) nu dispune de *imperium* – atribut care caracterizează numai judecătorul – pentru a da o hotărâre în baza căreia se dispune declanșarea executării silite, respectiv încheierea de încuviințare a executării silite, și nu beneficiază de atributele de imparțialitate și de independență specifice numai instanțelor judecătorești” (par. 24 din Decizia nr. 895/2015).

²⁶ Pentru detalii, a se vedea E. Oprina, I. Gârbuleț, *op. cit.*, pp. 32-33

terizează activitatea executorului judecătoresc doar după ce acesta primește „undă verde” din partea instanței de executare, singura competentă să evalueze cerințele pentru declanșarea procedurii de executare, inclusiv în legătură cu verificarea caracterului executoriu al titlului.

În concret, având în vedere cerințele prevăzute de art. 664 alin. (4) C. pr. civ., executorul judecătoresc va putea refuza deschiderea procedurii de executare în cazul în care înscrisul prezentat de creditor drept titlu executoriu nu este depus în original sau în copie legalizată. Dacă însă înscrisul îndeplinește această condiție de formă, executorul este obligat să sesizeze instanța de executare cu cererea de încuviințare, urmând ca aceasta să stabilească dacă respectivul înscris constituie sau nu titlu executoriu.

4. Natura juridică a plângerii reglementată de art. 665 alin. (2)

C. pr. civ.

Art. 665 alin. (2) C. pr. civ. reglementează un vehicul procedural special pus la dispoziția creditorului pentru a ataca încheierea executorului judecătoresc prin care acesta refuză deschiderea procedurii execuționale, respectiv plângerea la instanța de executare, în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii. În lipsa altor mențiuni cu privire la această cale de atac specială, se ridică problema distincției dintre acesta și plângerea prevăzută de art. 56 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești²⁷, precum și de contestația la executare prevăzută de art. 712 alin. (1) teza finală C. pr. civ. (contestația împotriva refuzului executorului judecătoresc de a efectua o executare silită sau de a îndeplini un act de executare). De asemenea, în legătură cu plângerea prevăzută de art. 665 alin. (2) C. pr. civ., se ridică problema dacă aceasta este supusă procedurii contencioase sau necontencioase, respectiv dacă se soluționează în contradictoriu cu executorul judecătoresc sau nu și dacă acesta din urmă poate să formuleze apel împotriva încheierii de admitere a plângerii.

Cu privire la prima chestiune, într-o opinie s-a reținut că plângerii reglementată de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. îi sunt aplicabile dispozițiile art. 56 alin. (3)-(6) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, care ar constitui dreptul comun în privința acestei căi de atac speciale împotriva

²⁷ Republicată în Monitorul Oficial nr. 783 din 20 octombrie 2011.

refuzului executorului judecătoresc²⁸. Cu alte cuvinte, dispozițiile art. 56 din Legea nr. 188/2000 trebuie reținute ca dispoziții generale aplicabile în cazurile în care legea prevede că refuzul executorului judecătoresc este supus controlului judecătoresc pe calea plângerii, cu consecința aplicabilității procedurii prevăzute de respectivul text de lege.

Așa cum am arătat și cu alt prilej²⁹, alături de alți autori³⁰, apreciem că plângerea prevăzută de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. are o natură juridică diferită de cea reglementată de art. 56 din Legea nr. 188/2000³¹. Aceasta din urmă este aplicabilă, potrivit art. 56 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, în cazul refuzului executorului judecătoresc „de a îndeplini atribuțiile prevăzute la art. 7 lit. b)-i)”. Or, acestea se referă la alte atribuții ale executorului, în afara celor care privesc „punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii” (art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000). Cu privire la procedura execuțională, dreptul comun este reprezentat de Codul de procedură civilă; în aceste condiții, considerăm că o procedură specială, reglementată de o lege specială pentru alte categorii de situații, nu ar putea avea caracter de drept comun pentru o procedură reglementată de Cod în cadrul executării silite³².

În ceea ce privește distincția față de contestația la executarea reglementată de art. 712 alin. (1) teza finală C. pr. civ., aceasta trebuie făcută prin raportare la

²⁸ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, pp. 1101-1102.

²⁹ N.-H. Țiț, *Executarea silită ...*, pp. 190-191; N.-H. Țiț, *Încuviințarea ...*, pp. 170-171, nota de subsol nr. 1.

³⁰ Șt. I. Lucaciuc, *Contestația la executare în reglementarea noului Cod de procedură civilă*, Editura Hamangiu, București, 2014, pp. 77-80.

³¹ Chiar dacă plângerea reglementată de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. nu trebuie confundată cu cea prevăzută de art. 56 din Legea nr. 188/2000, în ceea ce privește taxa judiciară de timbru, în ambele cazuri sunt aplicabile dispozițiile art. 18 lit. b) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru (publicată în Monitorul Oficial nr. 392 din 29 iunie 2013), text de lege care se referă la „plângeri împotriva refuzului executorului judecătoresc de a-și îndeplini atribuțiile prevăzute de lege”. Textul de lege vizează, așadar, orice categorie de plângeri împotriva refuzului executorului judecătoresc, nu numai cele care ar intra sub incidența art. 56 din Legea nr. 188/2000. Pentru opinia potrivit căreia plângerea prevăzută de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. se timbrează cu 100 lei, potrivit art. 10 alin. (2) teza finală C. pr. civ., a se vedea M. Dinu, R. Stanciu, *op. cit.*, pp. 140-141. Pentru opinia potrivit căreia taxa de timbru este de 20 de lei, însă în temeiul art. 27 din O.U.G. nr. 80/2013 și că dispozițiile art. 18 lit. b) din același act normativ ar putea fi aplicate numai dacă „se interpretează extensiv”, a se vedea D. M. Gavriș, *Comentariu la art. 665 C. pr. civ.*, loc. cit., pp. 422-423.

³² N.-H. Țiț, *Încuviințarea ...*, pp. 170-171, nota de subsol nr. 1; M. Dinu, R. Stanciu, *op. cit.*, p. 140.

natura și forma refuzului executorului³³. Distanța este importantă, deoarece, așa cum vom arăta în continuare, în lipsa unor dispoziții care să prevadă contrariul, plângerea se va soluționa în procedura necontencioasă, citarea creditorului și a executorului fiind facultativă, pe când contestația împotriva refuzului nejustificat al executorului de a primi ori de a înregistra cererea de executare se soluționează conform procedurii contencioase, cu citarea creditorului și a executorului judecătoresc. De asemenea, așa cum am arătat și mai sus, distanța prezintă relevanță și sub aspectul stabilirii taxei judiciare de timbru, în cazul plângerii aceasta fiind de 20 lei, potrivit art. 18 lit. b) din O.U.G. nr. 80/2013³⁴, pe când în cazul contestației împotriva refuzului executorului judecătoresc taxa de timbru are un quantum de 100 lei, conform art. 10 alin. (2) teza finală din O.U.G. nr. 80/2013.

Potrivit art. 665 alin. (2) C. pr. civ., creditorul poate formula plângere împotriva încheierii prin care executorul judecătoresc refuză motivat deschiderea procedurii execuționale prin încheiere. Așa cum am arătat și mai sus, încheierea de refuz va fi pronunțată de executor după înregistrarea cererii de executare și constituirea unui dosar. Cu alte cuvinte, în cazul în care executorul judecătoresc primește și înregistrează cererea de executare, însă, pe baza motivelor strict formale legate de condițiile intrinseci și extrinseci ale cererii de executare, refuză motivat deschiderea procedurii (adică refuză să sesizeze instanța de executare cu cererea de încuviințare), creditorul are deschisă calea plângerii³⁵. Pe de altă parte, contestația la executare reglementată de art. 712 alin. (1) teza finală C. pr. civ., vizează, prin raportare la soluția prevăzută de art. 720 alin. (7) C. pr. civ., „refuzul nejustificat al executorului judecătoresc de a primi ori de a înregistra cererea de executare silită” (subl. ns.). Situația este, așadar, diferită, deoarece, în acest caz, cererea de executare nu este înregistrată în registrul general al executorului judecătoresc.

Un alt element de distincție vizează aplicabilitatea dispozițiilor art. 720 alin. (7) teza finală C. pr. civ., potrivit cu care, în cazul admiterii contestației, „instanța de executare va putea obliga executorul la plata unei amenzi judiciare de la 1.000 lei la 7.000 lei, precum și, la cererea părții interesate, la plata de despăgubiri pentru paguba astfel cauzată”. Aceste dispoziții nu sunt aplicabile în cazul

³³ N.-H. Țiț, *Executarea silită ...*, p. 189.

³⁴ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1102, nota de subsol nr. 2;

³⁵ E. Oprina, Comentariu la art. 665 C. pr. civ., în V. M. Ciobanu, M. Nicolae (coordonatori), *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, Vol. II – art. 527-1134*, Editura Universul Juridic, București, 2016, p. 451.

plângerii reglementată de art. 665 alin. (2) C. pr. civ., deoarece aceasta este formulată împotriva unui refuz motivat al executorului, subsecvent primirii și înregistrării cererii de executare³⁶.

Un contra-argument la cele arătate mai sus ar putea fi bazat pe dispozițiile art. 720 alin. (8) C. pr. civ., potrivit cu care, în cazul admiterii contestației și aplicării amenzii, respectiv obligării executorului la plata de despăgubiri, potrivit alin. (7) al aceluiași articol, „instanța va solicita încheierea prevăzută de art. 665 alin. (1) sau, după caz, actul care constată refuzul executorului judecătoresc de a primi sau ori de a înregistra cererea de executare silită (...)”. Or, în condițiile în care, așa cum am arătat, plângerii reglementată de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. nu i-ar fi aplicabile dispozițiile art. 720 alin. (7) C. pr. civ., ce rost ar avea trimiterea făcută de alin. (8) la încheierea prevăzută de art. 665 alin. (1) C. pr. civ.? Explicația nu poate fi decât una: dispozițiile art. 720 alin. (8) C. pr. civ. au în vedere tocmai distincția pe care am operat-o mai sus, respectiv cea dintre plângere și contestație; pentru a putea face această distincție și pentru a putea aplica sancțiunile prevăzute de art. 720 alin. (7) C. pr. civ., instanța de executare trebuie să analizeze dacă, *inter alia*, refuzul executorului s-a manifestat printr-o încheiere dată în condițiile art. 665 alin. (1) C. pr. civ. [caz în care, așa cum am arătat, dispozițiile art. 720 alin. (7) C. pr. civ. nu ar fi aplicabile], ori este vorba despre un refuz nejustificat de a primi sau de înregistra cererea de executare [caz în care art. 720 alin. (7) C. pr. civ. devine aplicabil]. Pentru a face această distincție, instanța trebuie să solicite actul prin care s-a manifestat acel refuz, deoarece pe baza acestuia, va califica cererea creditorului ca fiind plângere ori contestație și va stabili dacă dispozițiile art. 720 alin. (7) C. pr. civ. sunt sau nu aplicabile³⁷.

În concluzie cu privire la acest aspect, plângerea prevăzută de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. poate fi formulată de creditor împotriva încheierii motivate a executorului judecătoresc care, după ce a înregistrat cererea de executare constată că aceasta nu îndeplinește condițiile de formă care fac imposibilă sesizarea instanței de executare cu cererea de încuviințare; contestația la executare întemeiată pe dispozițiile art. 712 alin. (1) teza finală C. pr. civ. și care

³⁶ I. Deleanu, *Contestația la executare*, în I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu, *op. cit.*, p. 385, nota de subsol nr. 3. În sens contrar, G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1102, nota de subsol nr. 1.

³⁷ Așa cum s-a remarcat în doctrină (Șt. I. Lucaciuc, *op. cit.*, p. 364), dispozițiile art. 720 alin. (8) C. pr. civ. își aveau, mai curând, locul în cuprinsul art. 717 C. pr. civ., referitor la procedura de judecată a contestației la executare, decât în art. 720 C. pr. civ., referitor la soluțiile pe care le poate pronunța instanța de executare.

poate atrage soluțiile prevăzute de art. 720 alin. (7) C. pr. civ. poate fi formulată în cazul refuzului nejustificat al executorului de a primi ori de a înregistra cererea de executare; plângerea reglementată de art. 56 din Legea nr. 188/2000 vizează refuzul executorului judecătoresc de a aduce la îndeplinire alte atribuții care îi revin, potrivit legii, în afara celor referitoare la executarea titlurilor executorii. Cu alte cuvinte, obiectul celor trei căi procesuale este diferit, iar orice suprapunere între proceduri este exclusă³⁸.

O a doua chestiune controversată referitoare la plângerea formulată de creditor în temeiul art. 665 alin. (2) C. pr. civ. vizează caracterul contencios sau necontencios al acesteia.

Într-o opinie, plângerea se va soluționa cu citarea creditorului și a executorului judecătoresc, argumentul principal folosit în sprijinul acesteia fiind cel referitor la aplicabilitatea în cazul plângerii a dispozițiilor art. 720 alin. (7) C. pr. civ., respectiv posibilitatea amendării executorului și obligării acestuia la plata de despăgubiri, la cererea creditorului³⁹. Așa cum am arătat și mai sus, considerăm că, din contră, dispozițiile art. 720 alin. (7) C. pr. civ. sunt aplicabile exclusiv în cazul contestației la executare, care are un obiect diferit de cel al plângerii.

Alături de alți autori⁴⁰, apreciem că procedura de soluționare a plângerii prevăzută de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. este necontencioasă. Potrivit art. 527 C. pr. civ., procedura este necontencioasă ori de câte ori este necesară intervenția instanței, fără însă a se urmări stabilirea unui drept potrivit. Așa cum am arătat și mai sus, refuzul executorului de a deschide procedura de executare (practic de a sesiza instanța de executare cu cererea de încuviințare a executării) poate fi întemeiat numai pe neregularități formale ale cererii de executare. Executorul nu poate verifica condițiile executorialității titlului și nici alte condiții care revin competenței instanței de executare. În aceste condiții, înseamnă că verificarea și, implicit, refuzul sunt cantonate exclusiv în zona formalului, ceea ce exclude analizarea unui drept potrivit. Prin plângere, creditorul nu invocă un drept potrivit executorului judecătoresc, ci solicită instanței de executare să invalideze verificarea formală pe care acesta a făcut-o cu privire la cererea de executare.

În plus, în cazul admiterii plângerii, soluția instanței va conduce la sesizarea instanței de executare de către executorul judecătoresc cu cererea

³⁸ Șt. I. Lucaciuc, *op. cit.*, p. 80.

³⁹ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1102, nota de subsol nr. 1.

⁴⁰ D. M. Gavriș, *Comentariu la art. 665 C. pr. civ.*, loc. cit., pp. 422-423; Șt. I. Lucaciuc, *op. cit.*, pp. 366-367.

încuviințare a executării silite⁴¹, procedură eminentamente necontencioasă. Or, ar fi greu de conceput ca o procedură care are drept finalitate simpla verificarea a cerințelor formale ale cererii de executare să fie una contencioasă, în timp ce procedura în cadrul căreia se analizează toate condițiile pentru a fi declanșată executarea să fie una necontencioasă. Simplul fapt că în cazul art. 665 alin. (2) C. pr. civ. instanța de executare este sesizată cu o plângere, deci se urmărește realizarea unui control judecătoresc asupra unei soluții dată de executorul judecătoresc nu înseamnă neapărat că suntem în fața unei proceduri contencioase, atât timp cât, așa cum am arătat, aceasta nu presupune stabilirea unui drept potrivit.

Calificarea procedurii plângerii prevăzută de art. 665 alin. (2) C. pr. civ. ca fiind o procedură necontencioasă are consecințe cu privire la determinarea regulilor de procedură aplicabile acesteia, atât în ceea ce privește judecata în prima instanță, cât și calea de atac. Astfel, procedura de judecată a plângerii va fi supusă dispozițiilor art. 532 alin. (1) C. pr. civ., citarea creditorului și a executorului judecătoresc fiind facultativă⁴². Instanța poate solicita, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, orice lămuriri și poate dispune orice măsuri utile cauzei. Cu toate acestea, apreciem că procedura de soluționare a plângerii nu îl poate implica pe debitor, deoarece acesta va fi încunoștiințat despre declanșarea procedurii execuționale abia după încuviințarea executării⁴³. De altfel, având în vedere caracterul limitat al verificărilor făcute, care vizează, așa cum am arătat, doar condițiile de formă ale cererii de executare, debitorul nici nu ar putea oferi lămuriri utile cauzei.

⁴¹ În cazul în care instanța de executare admite plângerea creditorului, încheierea instanței nu va ține loc de încheiere de încuviințare a executării deoarece, așa cum am arătat, verificările făcute de executor în cadrul procedurii de înregistrare a cererii de executare sunt diferite de cele pe care doar instanța le poate face în cadrul procedurii de investire. Prin urmare, în cazul admiterii plângerii creditorului, executorul are obligația ca, în termen de 3 zile de la data rămânerii definitive a soluției instanței, să formuleze cererea de încuviințare a executării. A se vedea, în acest sens, M. Dinu, R. Stanciu, *op. cit.*, p. 143, N.-H. Țiț, *Încuviințarea ...*, p. 148. Pentru opinia potrivit căreia termenul de 3 zile curge de la data admiterii plângerii, deoarece încheierea primei instanțe este executorie, a se vedea D. M. Gavriș, *Comentariu la art. 666 C. pr. civ.*, loc. cit., p. 427.

⁴² Într-o lucrare anterioară (N.-H. Țiț, *Executarea silită...*, p. 191) am susținut că la soluționarea plângerii va fi citat, în mod obligatoriu, creditorul; înțelegem să revenim asupra acestei susțineri, care nu poate fi susținută cu nici un argument. Din contră, calificarea procedurii de soluționare a plângerii ca necontencioasă atrage consecința caracterului facultativ al citării petentului, în lipsa unor dispoziții legale contrare, potrivit art. 532 alin. (1) C. pr. civ.

⁴³ G. Boroi, M. Stancu, *op. cit.*, p. 1102, nota de subsol nr. 3.

În cazul admiterii plângerii, apreciem că încheierea trebuie comunicată atât creditorului, cât și executorului judecătoresc, având în vedere că, raportat la această soluție, executorul are obligația de a sesiza instanța de executare cu cererea de încuviințare a executării. Considerăm că executorul judecătoresc poate formula apel împotriva încheierii prin care prima instanță a admis plângerea, deoarece 534 alin. (4) C. pr. civ. deschide calea de atac a apelului în materie necontencioasă oricărei persoane interesate. Plângerea fiind de competența instanței de executare, termenul de apel este de 10 zile de la comunicare, potrivit art. 651 alin. (4) C. pr. civ.

5. În loc de concluzii, câteva propuneri de lege ferenda

Prevederile art. 665 C. pr. civ. au determinat, așa cum am arătat, interpretări diferite și, uneori, chiar diametral opuse în doctrină. Acestea ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru legiuitor, care are datoria de a interveni ori de câte ori soluția legislativă este neclară și poate crea confuzii în aplicarea în concret a textului de lege. Considerăm că, față de reglementarea actuală, ar trebui corectate cel puțin două aspecte referitoare la procedura de înregistrare a cererii de executare.

Pe de o parte, textul de lege să precizeze că, indiferent de situație, executorul judecătoresc are obligația de a primi și de a înregistra cererea de executare, putând refuza sesizarea instanței de executare cu cererea de încuviințare a executării numai în cazul în care cererea creditorului nu îndeplinește condițiile de formă prevăzute de art. 664 C. pr. civ. În acest sens, apreciem că executorul ar trebui să pronunțe o încheiere numai în cazul în care refuză motivat să sesizeze instanța de executare cu cererea de încuviințare, deoarece în cazul în care cererea de executare îndeplinește condițiile de formă, pronunțarea unei încheieri care să ateste acest lucru ar constitui un formalism excesiv.

Pe de altă parte, că în cazul în care, prin încheiere executorul refuză să formuleze cererea de încuviințare, deoarece condițiile de formă ale cererii de executare nu sunt îndeplinite, sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 712 C. pr. civ. Consecința acestei trimiteri ar fi că atât refuzul executorului judecătoresc de a primi ori de a înregistra cererea de executare, cât și refuzul motivat de a sesiza instanța de executare cu cererea de încuviințare este supus controlului judecătoresc pe calea contestației la executare. S-ar evita, în acest fel,

paralelismul dintre plângere și contestație și confuziile pe care redactarea art. 720 alin. (8) C. pr. civ. le poate crea în prezent. Odată ce executarea a fost declanșată prin depunerea cererii de executare de către creditor la executorul judecătoresc, calea procedurală specifică prin care instanța de executare realizează controlul jurisdicțional al activității executorului este contestația la executare, nefiind necesar a se recurge la soluții legislative care pot crea confuzia cu alte instituții procedurale, cum este plângerea prevăzută de art. 56 din Lege nr. 188/2000.

În concluzie, propunem ca, *de lege ferenda*, art. 665 C. pr. civ. să aibă următoarea redactare: „(1) De îndată ce primește cererea de executare, executorul judecătoresc va dispune înregistrarea acesteia. Dacă cererea de executare nu îndeplinește condițiile de formă prevăzute de art. 664, executorul judecătoresc, prin încheiere motivată, va refuza formularea cererii de încuviințare a executării. (2) Încheierea prevăzută de alin. (1) se comunică de îndată creditorului. Dispozițiile art. 712 sunt aplicabile, în mod corespunzător.”